

Romcomnibus

© 2021 MG Publishing

Omslagontwerp: Martin Gijzemijter en Lisette Jonkman

Illustraties: Femke Deborah Wijnholds

Vind haar op Instagram op @femkedeborah_art

Opmaak binnenwerk: Astrid Slootweg

Copyright informatie over de verschillende verhalen vind je
in de inhoudsopgave

ISBN 978 90 903 4810 0

NUR 303

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door
middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere
wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ROMCOMNIBUS

9 zomerse verhalen

MG Publishing

Voorwoord

Wat doe je als je verlangt naar een lange warme zomer met heerlijke feelgoodverhalen? Dan maak je die gewoon zelf. Nouja, qua zon waren we wel een beetje afhankelijk van, eh, de zon, maar de verhalen? Die hebben wij voor je geregeld. Maar liefst negen (!) lekkere verhalen bevat deze eerste editie van onze Romcomnibus. Stuk voor stuk verschillend, maar wel met twee dingen gemeen: ze zijn zomers en ze zijn super-feelgood.

Vier verhalen schreven wij, vijf verhalen zijn geschreven door de winnaars van onze Zonnige Zomer Schrijfwedstrijd, die stuk voor stuk hebben laten zien dat we nog héél wat onontdekt talent hebben in Nederland.

Of de zon zich veel laat zien of niet, dat maakt eigenlijk niet zo heel veel meer uit. Want met de negen verhalen uit deze Romcominbus staat één ding vast: de zomer is keihard begonnen.

Geniet ervan!

Lisette, Astrid, Susan en Martin

Inhoudsopgave

Te grazen

Lisette Jonkman

Enkeltje Schotland

Amber van Huigenbos

Proefperiode

Audrey Theunissen

Ingeprent

Astrid Slootweg

Summer Special

Brenda Broekhart

Gesmolten

Yvonne Hooge

Lot beslist

Martin Gijzemijter

Op rolletjes

Danielle van Helden

En weer uit

Susan Muskee

Te grazen

Lisette Jonkman

‘Schapen?’ herhaalt Rens schamper.

‘Niet zomaar schapen,’ benadruk ik. ‘Ouessantschapen.’ Als hij me glazig aan blijft kijken, verduidelijk ik: ‘Minischaapjes!’

‘Topidee,’ valt Liz me enthousiast bij.

‘Geniaal,’ stemt ook Leon in, waarna hij een slok Radler neemt en hard boert.

Liz geeft hem een por en zegt klaaglijk: ‘Ik ben getrouwd met een barbaar.’

Schouderophalend antwoordt Leon: ‘Hé, ik kan er niets aan doen dat jij zo’n slechte smaak hebt.’ Dan kijkt hij mij aan. ‘Maar minischaapjes, dus?’

‘Minischaapjes.’ Rens spreekt het woord uit alsof het hem persoonlijk iets misdaan heeft. Hij kijkt ons één voor één aan en trekt een wenkbrauw op. ‘Ben ik de enige die hier een aantal praktische bezwaren in ziet?’

Ik weet dat ik me niet zou moeten laten opjatten door hem, want de zon schijnt en het is zo’n lange zomeravond waar ik in de winter altijd verlangend over fantaseer. Het leven is mooi en ik heb Liz en Leon al aan boord, dus met mij erbij zijn dat drie van de vier stemmen vóór. Kortom: dit idee is een schot in de roos.

Ik ben eerlijk gezegd best een beetje trots op mezelf. Hidde en Marieke zijn misschien wel de attentste mensen die ik ken, dus ze verdienen het allerbeste housewarmingcadeau nu ze hun droomhuis hebben gevonden. En Hidde moet volgende week ook nog eens zijn proefschrift verdedigen, waarna hij gepromoveerd en wel het academiegebouw uit zal lopen. En wat geef je een dude met een nieuw huis én een gloednieuwe doctorstitel? Juist: minischaapjes.

Duh.

Ik heb hem er zelfs ooit iets over horen zeggen. Eigenlijk pure mazzel dat dat brokje kennis kwam bovendrijven terwijl we zaten te brainstormen over iets leuks om ze te feliciteren

met de boerderij die ze hebben gekocht. Echt, het is perfect. Dus wat kan mij het schelen dat die chagrijn van een Rens het er niet mee eens is? Rens is het nóóit ergens mee eens. De meeste stemmen gelden, Nora. Hou je in.

Maar zijn gefronste voorhoofd en de licht spottende blik in die hazelnootkleurige ogen ontsteken zoals altijd een vlammetje van irritatie in mijn borstholte, en hoe hard ik ook probeer om de volwassene te zijn, het lukt me niet.

‘O ja? Wat voor bezwaren zijn dat dan zoal, Meneer de Doemdenker?’

Rens’ mondhoek krult minachtend en hij begint op zijn vingers te tellen. ‘Ten eerste: waar halen we die beesten vandaan en hoe krijgen we ze bij Hidde en Marieke?’ Voordat ik antwoord kan geven, gaat hij verder. ‘Ten tweede: heb je niet iets van een vergunning nodig om schapen te mogen kopen? Willen ze eigenlijk wel schapen, of projecteer je je eigen wensen op anderen?’

Verontwaardigd hap ik naar adem. ‘Projecteer ik... sorry, maar: wat? Ze hebben het al járen over een tuin vol dieren! En nu ze die lap grond hebben, is er geen enkel bezwaar meer om...’

‘En waar stallen we die krenge?’ onderbreekt Rens me onverstoord. ‘Ik heb dat weiland achter hun huis gezien, en daar zit alleen een enkelhoog prikkeldraadhekje omheen voor de vorm. Daar stapt ieder beest zo overheen. Zélfs een minischaapje,’ voegt hij eraan toe, en bij dat laatste woord wordt zijn stem prompt een paar octaven hoger, in wat volgens mij een slechte imitatie van mijn stemgeluid moet voorstellen.

Kinderachtig.

‘Als wij nou zorgen voor het hek,’ begint Liz, heen en weer wijzend tussen Leon en haarzelf, ‘dan kunnen jullie de schaapjes regelen.’

‘Wij? Als in: hij en ik?’ Ik kijk even naar Rens met een blik die waarschijnlijk nogal onbeleefd overkomt, maar zo is hij ook bedoeld, dus dat scheelt.

‘Waarom gaat Nora niet in haar eentje?’ vraagt het onderwerp van mijn afkeer. ‘Het was toch haar geniale idee?’
‘Maar jij hebt een grote auto.’ Liz haalt haar schouders op.

En zo komt het dat we een week later op een zonnige julizaterdag naast elkaar in Rens’ Nissan Qashqai zitten. De zon schijnt fel naar binnen door het glazen dak, waardoor de auto langzaam in een soort broeikas verandert.

‘Kan het dak open?’

Met zijn blik strak op de snelweg antwoordt hij: ‘Nee.’

Ik frons. “‘Nee, dat kan niet”, of: “Nee, dat doe ik niet”?”

‘Kan niet,’ licht hij uiterst praatgraag toe. ‘Zet de airco maar harder.’ Met een zucht stel ik de temperatuur wat lager in.

Hoewel de bezwaren die Rens tijdens ons overleg opwierp bij mij vooral irritatie opriepen, veegde Liz ze vrolijk van tafel en noemde hem een ouwe mopperkont. Ik ken niemand anders die dat tegen hem zou mogen zeggen zonder dat hij vuur gaat spuwen. Waarschijnlijk is dat een soort familieprivilege dat alleen tussen neven en nichten geldt. Of misschien, nu ik erover nadenk, specifiek alleen tussen Liz en Rens.

Omdat ze allebei zijn opgegroeid als enig kind en hun hele jeugd tegenover elkaar hebben gewoond, zijn ze een soort surrogaatbroer en -zus voor elkaar. Dat ontdekte ik toen ik in de brugklas spontaan bevriend raakte met Liz. We moesten samen voor geschiedenis een papier maché-masker maken van Toetanchamon. Liz zette het enorme faraohoofd vlak voor de les als geintje op, waarna ze er klem in bleek te zitten en we de presentatie dus moesten doen terwijl ik non-stop de slappe lach had en zij klonk alsof ze door het deksel van een vuilnisemmer heen probeerde te communiceren. We kregen een zesje voor de moeite, maar sleepten er wel een vriendschap voor het leven uit.

Vrijwel direct werd duidelijk dat zij en Rens een package deal waren. Ga je om met de één, dan ga je om met de ander. Hij moest altijd overal bij zijn, zelfs bij onze typische meidenactiviteiten.

Shopper voor een schoolfeest? Rens was erbij – dat wil zeggen: hij slofte lusteloos achter ons aan van winkel naar winkel en nam overal diep zuchtend plaats op het verveeldemannenbankje, waarna hij weigerde positief commentaar te leveren op ook maar één kledingstuk dat we aanpasten.

Tuttig maskermiddagje en Legally Blonde kijken? Rens was erbij, met het mannelijkste masker dat ik bij de drogist had kunnen vinden (een donkerblauw exemplaar dat naar komkommer en lavendel rook) en boven zijn hoofd een donderwolk in een bijpassende tint.

Cupcakes bakken en roddelen over de jongens in de klas? Natuurlijk was Rens daar ook bij, laatdunkend toekijkend terwijl ik met een knalrode kop mijn best deed om zo zakelijk mogelijk het deeg van de garde te likken.

En ik moet eerlijk zeggen: ik ben zeer kortstondig een heel klein beetje verliefd op hem geweest. Hij was dan ook twee jaar ouder dan de jongens uit onze klas, met donker haar en brede schouders. Meer dan dat is er niet nodig voor een bakvissen-crush. O, en hij stak toen al een kop boven me uit (op dat gebied is er weinig veranderd). Maar zodra ik ontdekte dat hij permanent de persoonlijkheid van een zee-egel met een ochtendhumeur heeft, doofde de liefde rap.

Ik waag een blik opzij naar mijn zwijgzame reisgenoot. Zijn handen heeft hij zo stevig om het stuur geklemd dat zijn knokkels er wit van zijn, en zijn kaak heeft een extra verbeterde trekje vandaag.

‘Grote auto,’ doe ik een poging om een gesprek te openen. Toegegeven: het is een zwakke poging. Ik weet niets van auto’s en ik geef er niet om, en dat weet Rens ook.

Zijn enige antwoord is dan ook een brom die van alles kan betekenen.

Hè, gezellig.

Ineens besef ik dat we nog nooit met z’n tweeën alleen zijn geweest. Op de middelbare school was hij het irritante aanhangsel van Liz, en toen we gingen studeren werd

ons onvrijwillige Drie Musketiërs-groepje uitgebreid met Rens' beste vriend Hidde en diens vriendin Marieke. In het afstudeerjaar kreeg Liz iets met Leon, met wie ze een jaar later ging samenwonen en drie jaar later trouwde. Het duurde niet lang voordat ook Hidde voor Marieke op één knie ging. Regelmatig werden er daarna grapjes gemaakt over wanneer Rens mij nou een keer ten huwelijk zou vragen, maar ik geloof dat we niet leuk genoeg meededen om dat idee lang te laten bestaan. Rens keek bij dat soort opmerkingen stevast alsof hij onvrijwillig op een citroen kauwde, en ik geloof dat ik simpelweg elke keer probeerde in het behang op te gaan van ongemakkelijkheid.

Toen we gingen studeren konden Liz en ik ineens vaker samen afspreken, zónder Rens' aanwezigheid. Met Hidde drink ik regelmatig samen een biertje als we elkaar toevallig in de stad tegenkomen, met Marieke ga ik vaak winkelen of cocktails drinken, en met Leon kan ik urenlang ouwehoeren, ook zonder Liz erbij. Maar met Rens? Rens is er altijd gewoon.

In al die jaren heb ik nog nooit reden gezien om één-op-één met hem af te spreken. En blijkbaar is dat wederzijds, anders was het er wel een keer van gekomen.

‘En ze hebben dus alleen minischaapjes aan de andere kant van het land?’

Rens' stem trekt me uit mijn overpeinzingen. Hij haalt speciaal zijn blik van de weg om me even spottend aan te kijken.

Ik rol met mijn ogen. Dit heb ik allang aan Liz uitgelegd, maar waarschijnlijk was hij toen te druk bezig met bedenken hoe hij in zo min mogelijk tijd zoveel mogelijk buurtkinderen aan het huilen kon maken. ‘Het is een gewild ras, en er zijn maar een paar fokkers in Nederland,’ antwoord ik zo geduldig als ik kan. ‘In het voorjaar zijn een heleboel schaaapjes al verkocht. Dit was de dichtstbijzijnde fokker die er nog twee te koop had.’

‘Anderhalf uur rijden.’ Rens knikt. ‘Lekker dichtbij, wel.’